

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců JUDr. Jakuba Kroupy, a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **KARLŮV MOST, s. r. o.**, IČO: 61502928
sídlem Křižovnické náměstí 193/2, 110 00 Praha 1
zastoupená Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem
zastoupený Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem
sídlem Řetězová 2, 405 01 Děčín I

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2016, č. j. 4834/DS/2016, JID:
160154/2016/KUUK/Ne,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 12. 10. 2016, č. j. 4834/DS/2016, JID: 160154/2016/KUUK/Ne, a rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 12.7. 2016, č. j. MM/OKS/PD/10899/16/R KT/00667/2016/TomM, **se pro vadu řízení zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2016, č. j. 4834/DS/2016, JID: 160154/2016/KUUK/Ne, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru přestupků v dopravě, (dále jen „magistrát“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 7. 2016, č. j. MM/OKS/PD/10899/16/R KT/00667/2016/TomM. Tímto rozhodnutím magistrát podle § 125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) uložil žalobkyni pokutu 1 500 Kč za správní delikt podle § 125f odst. 1 téhož zákona spočívající v tom, že žalobkyně jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem. Skutek spočíval v tom, že „... automatizovaným technickým prostředkem Městské policie Ústí nad Labem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bylo zjištěno, že dne 08. 01. 2016, v 10:09:28 hodin v ulici Masarykova - Štefánikova, směr Všebořice v Ústí nad Labem, blíže neustanovený řidič ve vozidle tovární značky Mercedes, registrační značky X, porušil povinnosti účastníka provozu na pozemních komunikacích tím, že se neřídil světelným signálem „Stůj“ a nezastavil vozidlo před vodorovnou dopravní značkou „Příčná čára souvislá“. Magistrát současně podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) uložil žalobkyni povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč.
2. Žalobkyně se v žalobě zároveň domáhala toho, aby soud zrušil také uvedené rozhodnutí magistrátu a uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

3. V žalobě žalobkyně namítala, že sankce uložená ve výši 1 500 Kč byla nezákonná, neboť v souladu s § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, s přihlédnutím k § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona měla být vyměřena v rozmezí od 2 500 Kč do 5 000 Kč. Pokuta stanovená rozhodnutím magistrátu tak vybočuje ze zákonné sazby, resp. z mezí správního uvážení, což má za následek nezákonnost rozhodnutí.
4. Výrok rozhodnutí magistrátu je podle žalobkyně nesrozumitelný, neboť v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu a § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) neobsahuje odkaz na všechna právní ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno. V této souvislosti odkázala na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka Liberec ze dne 9. 4. 2015, sp. zn. 60 A 10/2014. Výrok by tak měl obsahovat odkazy na skutkovou podstatu přestupku [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu], jehož znaky má správní delikt vykazovat, na ustanovení, podle kterých je protiprávní neřídít se světelným signálem „Stůj“ a nezastavit vozidlo před

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

vodorovnou dopravní značkou „Příčná čára souvislá“, na ustanovení stanovující obecnou povinnost řídit se dopravním značením, na ustanovení vyhlášky Ministerstva dopravy stanovující význam dopravních značek a odkaz na opatření obecné povahy, jímž měly být předmětné dopravní značky pro dané místo ve smyslu § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu stanoveny, když právě tento správní akt má zakládat protiprávnost skutku kladeného za vinu žalobkyni. Podle žalobkyně nejde o přepjatý formalismus, neboť uvedené odkazy neobsahuje ani odůvodnění, k tomu citovala nález Ústavního soudu ze dne 17. 3. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 56/10.

5. Dále žalobkyně namítla, že správní orgány neprovedly takové dokazování, z něhož by plynulo, že místo, kde mělo vozidlo stát, podléhalo režimu dopravní značky B28, jelikož nedoložily opatření obecné povahy, jímž měla být dopravní značka ve smyslu § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu stanovena. V této souvislosti citovala rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, sp. zn. 2 As 48/2008. Z opatrnosti žalobkyně namítla, že dopravní značení v místě, kde mělo ke skutku dojít, neplatilo.
6. Podle žalobkyně je ve výroku rozhodnutí magistrátu neurčitě popsáno místo skutku („v ulici Masarykova - Štefánikova, směr Všebořice v Ústí nad Labem“), není tak zřejmé, po které ulici měl nezjištěný řidič jet, zjevný je toliko směr jízdy. Rovněž není patrné, v jaké části které ulice mělo ke skutku dojít, přičemž ulice Štefánikova měří přes 700 metrů a ulice Masarykova téměř 4,5 km a současně z výroku nevyplývá, že by přestupek byl spáchán na křižovatce jmenovaných ulic. Pokud se uvedené skutečnosti podávají z odůvodnění, nelze tím v souladu s konstantní judikaturou (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, sp. zn. 9 As 290/2014, a usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, sp. zn. 2 As 34/2006) napravit nedostatky výroku. Výrok není dostatečně určitý, když připouští výklad, že ke skutku mohlo dojít kdekoliv po celé délce ulice Štefánikova nebo Masarykova, přičemž nikoli po celé délce ulic se nachází dopravní značení, které měla žalobkyně porušit. Takový závěr lze dovodit např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, sp. zn. 2 As 111/2015.
7. Z rozhodnutí magistrátu není zřejmé, jak správní orgán dospěl k závěru, že použitý kamerový systém je automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Uvedená otázka je přitom podmínkou odpovědnosti za správní delikt dle téhož ustanovení, proto je rozhodnutí magistrátu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, sp. zn. 9 As 12/2014: *„užil-li správní orgán ve svém rozhodnutí neurčité právní pojmy „vynálezecká činnost“ a „odborník“ (§ 6 zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech a zlepšovacích návrzích), aniž náležitě objasnil obsah a význam těchto pojmů v rozsahu potřebném pro posouzení dané věci, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.).“* Pojem automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy je neurčitý pojem, jenž má být v odůvodnění rozhodnutí vymezen v obecné rovině a následně má být zdůvodněno, proč za něj lze považovat použitý kamerový systém. Žalobkyně v tomto směru vyjadřuje pochybnost, a má za to, že pro nedostatečné (resp. žádné) dokazování je in dubio pro reo nutné předpokládat, že použitý kamerový systém není automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy a podmínka projednatelnosti dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu splněna nebyla.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

8. Taktéž žalobkyně namítala, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou České republiky, ústavními principy a základními právy. Akcentovala, že uvedené ustanovení zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem, a obsahuje tak pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu.
9. Závěrem žalobkyně namítala, že správní orgán se nezabýval materiální stránkou správního deliktu, tj. jeho nebezpečností, škodlivostí pro společnost, závažností. Toliko v rámci úvah o výměře pokuty magistrát uvedl, že přihlédl zejména k závažnosti porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích, tedy závažnost skutku pouze zhodnotil, neuvedl však s jakým výsledkem. Uvedené je v rozporu s názorem Nejvyššího správního soudu obsaženým v rozsudku ze dne 17. 2. 2005, sp. zn. 7 As 18/2004. Podle názoru žalobkyně nadto údajný skutek vykazoval zcela bagatelní závažnost a jen těžko mohlo být důvodné stíhání skutku jako správního deliktu, neboť, jak uvedl správní orgán: „*v momentě, kdy svítil jak žlutý signál, tak signál červený, byla křižovatka ve směru Masarykova - Štefánikova, směr Všebořice v Ústí nad Labem bez jakéhokoli omezení průjezdná.*“ Nebylo namístě žalobkyni sankcionovat za možné formální porušení zákona, které nikoho neohrožilo. S ohledem na tuto skutečnost se měl správní orgán materiální stránkou správního deliktu blíže zabývat, jak se podává z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, sp. zn. 5 As 104/2008.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost s tím, že správní orgány obou stupňů postupovaly v souladu s platnými právními předpisy a jejich rozhodnutí vycházela ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalovaný popsal průběh správního řízení a k jednotlivým žalobním námitkám uvedl následující. K námitce nezákonné výše uložené pokuty konstatoval, že v tomto směru nezjistil v postupu magistrátu natolik závažné procesní pochybení, které by způsobilo nezákonnost rozhodnutí. Určená částka 1 500 Kč uvedená magistrátem ve výzvě podle § 125h zákona o silničním provozu sice neodpovídá ustanovení § 125f odst. 3 téhož předpisu, ale z výkladu uvedeného ustanovení plyne, že za předmětný správní delikt lze uložit jen pokutu, a to v rozmezí stanoveném za přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, nejvýše však 10 000 Kč. Pokuta by měla odpovídat určené částce uvedené ve výzvě k úhradě. I pokud by žalovaný připustil pochybení magistrátu při určení částky, nedošlo tím k poškození účastníka řízení, neboť určení nižší částky bylo v jeho prospěch, v uvedeném ustanovení je pevně zakotvena pouze horní hranice určené částky 10 000 Kč.
11. V dalších žalobních bodech se žalobkyně podle žalovaného zabývá pouze spáchaným přestupkem, k tomu žalovaný rekapituloval postup správního orgánu I. stupně následující po lustraci motorového vozidla a mj. konstatoval, že vydáním příkazu ze dne 5. 5. 2016, sp. zn. MM/OPD/OKS/10899/2016/KT00667/2016/TomM, bylo zahájeno řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Po podání odporu správní orgán písemností ze

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

dne 19. 5. 2016 předvolal žalobkyni i jejího zástupce ODVOZ VOZU, s. r. o., k ústnímu jednání na 14. 6. 2016, dne 9. 6. 2016 doručil zástupce žalobkyně magistrátu omluvu z jednání a vyjádření ve věci, v němž uvedl, že když řidič přejížděl přes vodorovnou dopravní značku příčná čára souvislá, svítil pouze signál se žlutým světlem „Pozor“, řidič nebyl v danou chvíli schopen vozidlo bezpečně zastavit, proto musel křižovatkou projet. Uvedené jednání žalobkyně považovala za jednání v souladu s ustanovením § 70 odst. 2 písm. d) zákona o silničním provozu a navrhla zastavení řízení. Podle žalovaného toto sdělení zástupce žalobkyně neodpovídá ustanovení § 125h zákona o silničním provozu, neboť žalobkyně osobu řidiče neoznačila, své námitky prezentované ve vyjádření, v odvolání a v žalobě mohla uplatňovat v přestupkovém řízení, které by bylo vedeno, pokud by totožnost řidiče správnímu orgánu sdělila.

12. Řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí bylo se žalobkyní vedeno pro správní delikt provozovatele vozidla v rámci objektivní odpovědnosti dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, proto nebylo na místě uvádět ve výroku rozhodnutí zákonná ustanovení týkající se samotného přestupku (toto by mohlo způsobit nepřezkoumatelnost). S důvody obvinění žalobkyně ze správního deliktu provozovatele se magistrát vypořádal v prvním odstavci odůvodnění rozhodnutí (žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 5. 2016, sp. zn. 15 A 44/2014).
13. K námitkám, že skutek žalobkyni za vinu kladený nevykazoval znaky přestupku, žalovaný kontroval, že žalobkyni je napadeným rozhodnutím kladeno za vinu spáchání správního deliktu provozovatele vozidla v rámci jeho objektivní odpovědnosti, nikoli spáchání přestupku, a dále odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2016, sp. zn. 6 As 239/2015, a ze dne 16. 3. 2016, sp. zn. 1 As 166/2015. Žalovaný zdůraznil, že magistrát postupoval správně a v souladu s ustanovením § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu.

Doplnění žaloby a replika

14. Žalobkyně na vyjádření žalovaného reagovala podáním označeným „Doplnění argumentace, replika“ ze dne 29. 8. 2018, v němž žalobkyně nejprve podotkla, že se v mezidobí seznámila s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018, sp. zn. 10 As 15/2018, z jehož právní věty plyne, že: *„Pokud obecní policie provozuje kamerový systém za účelem odhalování přestupků, které jsou ovšem mimo její působnost [§ 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve spojení s dalšími ustanoveními téhož zákona nebo zvláštních zákonů], je takový kamerový systém provozován v rozporu s § 24b odst. 1 zákona o obecní policii. Důkazy z takového systému vzešlé jsou nezákonné a procesně nepoužitelné. Obecní policie nemohla v době před 1. 7. 2017 provozovat kamerový systém, jehož jediným či hlavním cílem bylo monitorovat dodržování povinnosti zastavit vozidlo na signál červeného světla [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu)]“.* Z uvedeného je zřejmé, že jediný důkaz o údajném přestupku žalobkyně (fotodokumentace) byl získán nezákonně a je procesně nepoužitelný, neboť byl pořízen v době, kdy obecní policie nebyla oprávněna k projednávání ani ke zjišťování údajného přestupku. Jde o porušení zásady zákonnosti (legality), resp. principu enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí, jemuž nelze poskytnout ochranu tím, že by

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

nezákonně pořízený důkaz byl aprobevován v řízení o přestupku jako důkaz proti obviněnému.

15. Podle žalobkyně je tato žalobní námitka přípustná, resp. se na ni neuplatní koncentrace řízení, jelikož skutečnost, že záznam o přestupku je nezákonně získaným důkazem (pořízeným obecní policií bez oprávnění k jeho projednávání, ani k jeho zjišťování), nebyla žalobkyni v průběhu řízení známa a nevyplývala ani z obsahu spisu. Jde o překvapivý závěr judikatury, který žalobkyně nemohla předvídat, přitom platí presumpce správnosti aktů veřejné moci (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2010, sp. zn. 7 As 74/2010). Žalobkyně legitimně vycházela z toho, že záznam o údajném přestupku byl veřejnou mocí proveden v rámci její pravomoci, a nelze jí klást k tíži, že se až nyní z uvedeného rozsudku dozvěděla opak, když jde o složitou právní otázku a tento právní závěr nebylo možno očekávat. Je proto na místě tuto námitku meritorně projednat, neboť by bylo zjevně nespravedlivé, aby správní orgány těžily z toho, že na jejich nezákonný postup přišel až Nejvyšší správní soud s několikaletým časovým odstupem (srov. rozsudek ze dne 25. 9. 2008, sp. zn. 8 Afs 48/2006, a ze dne 22. 9. 2004, sp. zn. 1 Azs 34/2004). Dále žalobkyně poukázala i na nálezy Ústavního soudu ze dne 19. 6. 2014, sp. zn. III. ÚS 980/13, který citovala.
16. V části podání obsahujícím repliku k vyjádření žalovaného žalobkyně k námitce nezákonnosti výroku o sankci dodala, že ji nezákonnost krátí na právní jistotě ohledně osudu napadených rozhodnutí. K námitce absence posuzování materiální stránky správního deliktu žalobkyně poukázala na judikaturu - rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 6. 2017, sp. zn. 57 A 21/2017, a rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, sp. zn. 4 As 165/2016. Ohledně námítky neurčitosti popisu místa spáchání skutku ve výroku rozhodnutí žalobkyně doplnila odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, sp. zn. 2 As 111/2015. K názoru žalovaného, že provozovatel vozidla nemůže namítat, že ke spáchání přestupku nedošlo, poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, sp. zn. 3 As 114/2016.

Ústní jednání soudu

17. K jednání soudu konanému dne 14. 10. 2020 se právní zástupce žalobkyně nedostavil.
18. Právní zástupce žalovaného při tomtéž jednání odkázal na dosavadní vyjádření. K provedení dokazování uvedl, že není jasné, zda kamera umístěná na křižovatce Masarykova a Štefánikova sloužila pouze k odhalování přestupku jízdy na červenou, nebo zda měla i jiné funkce. Poukázal na poslední větu vyjádření Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 12. 6. 2019, ve které je uvedeno, že se systém užívá i k hledání odcizených vozidel. Navrhl, aby bylo vyjádření magistrátu vyjasněno, a to k jakému účelu kamerový systém konkrétně sloužil, neboť Městská policie měla oprávnění odhalovat i majetkovou trestnou činnost. A v případě, že by kamerový systém sloužil i k jiným účelům, než jen k odhalování jízdy na červenou, byl by záznam z tohoto kamerového systému použitelný.
19. Soud při jednání v souladu s § 52 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), z vlastní iniciativy provedl dokazování čtením listiny - vyjádřením Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 12. 6. 2019, založeným na čl. 49 soudního spisu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

20. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti. Z výstupu automatizovaného technického prostředku používaného při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích doručeného magistrátu dne 15. 1. 2016 od provozovatele tohoto systému, vyplynulo podezření ze spáchání přestupku řidičem motorového vozidla tovární značky Mercedes, registrační značky X; součástí výstupu bylo 5 fotografií zachycujících spáchání přestupku. Dotazem na registr vozidel bylo zjištěno, že provozovatelem tohoto vozidla byla žalobkyně. Magistrát ji proto výzvou k zaplacení určené částky ze dne 2. 3. 2016 vyzval ve lhůtě patnácti dnů k úhradě určené částky 1 500 Kč nebo ke sdělení totožnosti řidiče vozidla. Na tuto výzvu žalobkyně prostřednictvím svého zástupce reagovala podáním ze dne 27. 7. 2015, v němž uvedla, že předmětné vozidlo řídil pan L. Y.
21. Ze sdělení Ministerstva vnitra České republiky ze dne 4. 9. 2015, zaslaného správnímu orgánu prvního stupně k jeho žádosti, je patrné, že L. Y. byl z území České republiky vyhoštěn od 27. 4. 2011 do 22. 10. 2014 a v současné době není dle cizineckého informačního systému hlášen k pobytu. Magistrát předvolal oznámeného řidiče k podání vysvětlení podle § 60 zákona o přestupcích na den 29. 4. 2015, a ačkoliv byla závilka obsahující předmětnou písemnost adresátovi doručena uložením dne 25. 9. 2015, tento se k jednání nedostavil ani svou nepřítomnost neomluvil. Na výzvu žalobkyně nereagovala, a proto magistrát dne 5. 5. 2016 přistoupil k odložení věci ve smyslu ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, a téhož dne vydal příkaz, jímž uložil provozovateli uvedeného vozidla pokutu ve výši 1 500 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce dne 16. 5. 2016 blanketní odpor. Magistrát pokračoval v řízení nařízením ústního jednání na den 14. 6. 2016, k němuž předvolal žalobkyni i jejího zmocněnce (doručeno 19. 5. 2016). Žalobkyně prostřednictvím zmocněnce na to reagovala podáním označeným jako vyjádření doručeným správnímu orgánu dne 10. 6. 2016, jehož obsahem byla omluva z nařízeného ústního jednání a dále vyjádření k věci, podle kterého, když řidič vozidla projížděl přes vodorovnou dopravní značku „Příčná čára souvislá“, svítil pouze signál se žlutým světlem „Pozor!“, řidič vozidla nebyl schopen v danou chvíli vozidlo bezpečně zastavit, proto křižovatkou už musel projet, uvedené jednání je v souladu s § 70 odst. 2 písm. d) zákona o silničním provozu. V důsledku uvedeného žalobkyně navrhla zastavení řízení. Magistrát vyzval žalobkyni k doplnění omluvy o odůvodnění a doplnění chybějícího podpisu na plné moci udělené zmocněnci, zmocněnec žalobkyně dne 21. 6. 2016 doručil plnou moc opatřenou podpisem zmocnitele, odůvodnění omluvy nedoplnil. Dne 22. 6. 2016 se v nepřítomnosti žalobkyně a jejího zmocněnce konalo ústní jednání, při němž správní orgán I. stupně provedl dokazování, a dne 12. 7. 2016 vydal magistrát rozhodnutí č. j. MM/OKS/PD/10899/16/R, které žalobkyně napadla odvoláním, v němž uvedla, že rozhodnutí napadá v plném rozsahu, přičemž jako odvolací námitku zopakovala svoje vyjádření z písemného podání ze dne 10. 6. 2016, včetně návrhu na zastavení řízení. Žalovaný pak dne 12. 10. 2016 vydal napadené rozhodnutí, jež dne 19. 10. 2016 nabylo právní moci.

Posouzení věci soudem

22. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

23. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
24. Před vlastním vypořádáním jednotlivých žalobních bodů bylo nezbytné posoudit dopad zásady koncentrace ovládající soudní řízení ve správním soudnictví vyjádřené v § 71 odst. 2 větě třetí s. ř. s., podle které *„[r]ozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.“* Soud se zásadně může věcně zabývat jen těmi žalobními body, které byly uplatněny ve lhůtě dvou měsíců poté, kdy bylo napadené rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem (srov. § 72 odst. 1 s. ř. s.). Projednání později uplatněných žalobních bodů by znamenalo nepřípustné porušení principu koncentrace řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, sp. zn. 1 Afs 25/2004, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v tomto rozsudku uvedená jsou dostupná na www.nssoud.cz). V projednávané věci lhůta k doplnění žaloby běžela do 19. 12. 2016, neboť napadené rozhodnutí bylo zmocněnci žalobkyně doručeno dne 19. 10. 2016, avšak teprve v podání doručeném soudu dne 30. 8. 2018 žalobkyně poprvé uplatnila stěžejní námitku brojící proti fotodokumentaci pořízené kamerovým systémem provozovaným městskou policií za účelem monitoringu dodržování povinnosti zastavit vozidlo na signál červeného světla, když se v předmětném řízení o správním deliktu žalobkyně jedná o jediný důkaz ve věci, a to důkaz nezákonně získaný, tudíž procesně nepoužitelný.
25. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 10. 4. 2019, sp. zn. 2 As 234/2018, k této otázce uvedl: *„[p]rolomení této koncentrační zásady „bude na místě rovněž tehdy, uplatní-li stěžovatel poprvé v kasační stížnosti námitku týkající se interpretace právní otázky, u níž došlo ke zcela zásadnímu nepředvídatelnému judikatornímu obratu. Takovým obratem může být např. vydání nálezu Ústavního soudu ohledně obdobné právní otázky [rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2009, sp. zn. 8 Afs 3/2009]“. Jakkoliv se tedy v projednávané věci nejedná o důvod, který by stěžovatelka objektivně nemohla uplatnit již v žalobě (neboť jak bylo pojednáno výše, byla tato skutečnost seznatelná ze správního spisu), přesto Nejvyšší správní soud konstatuje, že tuto kasační námitku nepovažuje za nepřípustnou. Právní názor, o němž se stěžovatelka v kasační stížnosti opírá, totiž zaujal zdejší soud až v rozsudku ze dne 7. 6. 2018, č. j. 10 As 15/2018 – 36, přičemž jeho odůvodnění bylo zveřejněno dne 13. 6. 2018; žaloba proti napadenému rozhodnutí však byla podána již 17. 3. 2016, krajský soud pak rozhodl dne 26. 6. 2018. Nejvyšší správní soud má za to, že právní názor jím zaujatý v odkazovaném rozsudku je zcela zásadní a vzhledem k tehdejší praxi taktéž přelomový, což shledává jedním z důvodů pro výjimku z koncentrační zásady; pakliže by totiž tento závěr byl znám v době před podáním žaloby proti napadenému rozhodnutí, je velmi pravděpodobné, že by jím stěžovatelka argumentovala. (...) Obdobně správní soud při přezkumu rozhodnutí ve věci správního deliktu vždy z úřední povinnosti Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z*

přihlédne ke skutečnosti, že trestnost jednání, jež bylo postiženo, nebyla dána [rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2012, sp. zn. 7 As 59/2012]”.

26. V souladu s právě citovaným názorem Nejvyššího správního soudu dospěl zdejší soud k závěru, že ačkoli klíčová námitka žalobkyně byla uplatněna opožděně, je přípustná.
27. Dále soud přistoupil k posuzování důvodnosti uvedené námitky žalobkyně. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 6. 2018, sp. zn. 10 As 15/2018, konstatoval, že „*obecní policie v roce 2015 vůbec nemohla projednat přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu [dle něž přestupce v rozporu s § 4 písm. b) a c) téhož zákona nezastaví vozidlo na signál, který mu přikazuje zastavit vozidlo nebo na pokyn „Stůj“ daný při řízení nebo usměrňování provozu na pozemních komunikacích anebo při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích osobou k tomu oprávněnou]. (...) Projednat přestupky spočívající v porušení povinnosti zastavit vozidlo na signál, který přikazuje zastavit vozidlo, bylo zcela mimo působnost obecní policie. Základním účelem Systému monitorování průjezdů přes křižovatku na červenou RedCon je, jak již plyne z jeho názvu, monitorování průjezdu vozidel přes křižovatku na červenou. V nynějším případě byla detekce vozidel projíždějících na červenou jedinou funkcí systému. Jinou funkci systém neplnil. (...) Systém RedCon nic neměří, „pouze monitoruje průjezd křižovatkou a v případě průjezdu na červenou toto zaznamenává“. Jiná data než „data splňující podmínky průjezdu na červenou“ zařízení neukládá. (...) Protože přestupky spočívající v jízdě na červenou byly v roce 2015 zcela mimo působnost obecní policie [§ 2 písm. d) zákona o obecní policii ve spojení s dalšími ustanoveními téhož nebo zvláštních zákonů], nemohla obecní policie ani zřídit a provozovat takovýto monitorovací systém. Ve smyslu § 24b odst. 1 zákona o obecní policii totiž nebyl a nemohl být potřebný pro plnění úkolů obecní policie. Důkazy z takovéhoho systému vzešlé jsou tedy nezákonné a procesně nepoužitelné (srov. přiměřeně již v bodě [30] cit. rozsudek 1 As 12/2008). NSS podotýká, že jiná by byla situace tehdy, pokud by kamerový systém sloužil k plnění zákonných úkolů obecní policie (např. monitorovací systém sloužící primárně k zjišťování dopravních přestupků v rámci působnosti obecní policie, event. sloužící k dohledu nad místními záležitostmi veřejného pořádku), strážníci by však na něm objevili určitý přestupek, který by byl mimo působnost obecní policie. Takovýto důkaz vzešlý z legálně provozovaného kamerového systému by samozřejmě byl procesně použitelný, obecní policie by jej měla oznámit k projednání přestupku příslušnému správnímu orgánu. Stejně tak nelze ze sankčního řízení vyloučit důkaz vzešlý z kamerového systému provozovaného v rozporu s veřejnoprávními předpisy soukromou osobou. Takto vzniklý důkaz nelze z dokazování paušálně vylučovat (srov. ve vztahu k úpravě starého občanského zákoníku z roku 1964 rozsudek ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 As 45/2010-68, č. 2518/2012 Sb. NSS; srov. k tomu též § 88 odst. 1 nového občanského zákoníku z roku 2012, který s účinností od roku 2014 rozšiřuje roli audiovizuálních důkazů). Nynější případ je však jiný, kamerový systém byl provozován dle tvrzení stěžovatele obecní policií, ovšem zcela mimo její zákonem zakotvenou působnost. Užití takovéhoho důkazu proto nelze tolerovat, neboť jinak by byly zásadním způsobem zpochybněny ústavní principy čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 Listiny. (...) NSS poznamenává, že počínaje 1. 7. 2017 byl zákon o silničním provozu novelizován (část sto druhá, čl. CIII zákona č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích). Nový § 124 odst. 11 zákona o silničním provozu rozšířil působnost obecní policie i na přestupky podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu. Za stávající právní situace by tedy byl závěr NSS odlišný. V roce 2015 však obecní policie nemohla zřídit kamerový systém, jehož jediným či hlavním cílem byl monitoring průjezdu vozidel křižovatkou a zjišťování*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

přestupků spáchaných porušením povinnosti řidiče zastavit vozidlo „na červenou“. Vykročila by tak zcela mimo svou zákonem vymezenou působnost.“

28. V souzené věci je jediným důkazem, na jehož základě byla žalobkyně uznána vinnou předmětným správním deliktem, záznam z kamerového systému „UnicamREDLIGHT“, v. č. CAMUV000V5001, číslo dokladu 71654, jež provozovala Městská policie Ústí nad Labem. K porušení pravidel silničního provozu nezjištěným řidičem vozu žalobkyně došlo dne 8. 1. 2016, právní závěry výše citovaného rozsudku jsou proto plně aplikovatelné (ke změně právní úpravy totiž došlo až od 1. 7. 2017).
29. Povahou výše specifikovaného monitorovacího systému se správní orgány obou stupňů nezabývaly, což jim ani, s ohledem na datum vydání rozsudku sp. zn. 10 As 15/2018, nelze klást k tíži. Přitom posouzení, zdali předmětný systém slouží výhradně a pouze k detekci vozidel projíždějících na signál červeného světla (pročež by se jednalo o procesně nepoužitelný důkaz, neboť obecní policie nebyla v rozhodném období oprávněna zřídit ani provozovat takovýto monitorovací systém), nebo zdali se jedná o systém sloužící též k plnění v rozhodné době zákonných úkolů obecní policie, jako je například dohled nad místními záležitostmi veřejného pořádku, je v projednávaném případě stěžejní otázkou.
30. Ve vyjádření Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 12. 6. 2019, které soud provedl jako důkaz při jednání, je mimo jiné uvedeno, že kamerový systém na křižovatce Masarykova a Štefáníkova v Ústí nad Labem sloužil k detekci jízdy na červenou. Současně zde jsou umístěny i kamery na počátku úseku úsekového měření rychlosti a kamery jsou využívány i Policií ČR k monitorování odcizených vozidel.
31. Z uvedeného vyjádření jednoznačně vyplývá, že funkce monitorování průjezdu na červenou není pouze doplňkovou, ale jedná se o základní funkci, kterou využívá městská policie, jenž výstupy ze systému i zpracovává. Nedošlo tedy ke zjištění přestupku jízdy na červenou jako vedlejšího výstupu systému určeného k jiným účelům. Tyto skutečnosti jednoznačně vyplývají z podaného vyjádření magistrátu ze dne 12. 6. 2019, a proto soud nepovažoval za nutné doplňovat dokazování konkretizací tohoto vyjádření.
32. Na základě tohoto posouzení a závěrů uvedených v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 15/2018–36 soud uzavírá, že důkazy získané z takového kamerového systému týkající se přestupku spočívajícího v jízdě na červenou jsou nezákonné (dále např. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2020, č.j. 1 As 70/2019 – 22).
33. Výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu lze tedy plně vztáhnout i na projednávanou věc. Za situace, kdy správní orgány měly k dispozici toliko údaje obsažené v procesně nepoužitelném záznamu z kamerového systému, řízení zatížily vadou podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ věci, nemá oporu ve správním spise.
34. Shora popsaná procesní vada je důvodem, pro který soud přistupil ke zrušení rozhodnutí správních orgánů podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Za této situace považuje soud za nadbytečné se zabývat dalšími námitkami žalobkyně, neboť jejich hodnocení nemůže mít žádný vliv na výše uvedené závěry.
35. Jelikož je primárně uvedenou vadou stiženo řízení před magistrátem, zrušil soud ve smyslu § 78 odst. 3 s. ř. s. i rozhodnutí magistrátu. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž je ve smyslu ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše uvedenými závěry soudu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

36. Protože žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 15 342 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobkyně po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „advokátní tarif“ [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby a repliky – § 11 odst. 1 písm. d)], z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu] a z částky 2 142 Kč představující 21 % DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 14. října 2020

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

(K.ř.č. 1 - rozsudek)